

השׁוֹשְׁגִים שֶׁגְתַּנּוּ רֵיחַ בְּתַחְלָה בְּשֶׁהָיוּ לְחַיִם וּקְטַנִּים
וּמְעֻלִים רֵיחַ, גְּדוֹלִים וּטוֹבִים עַתָּה, וַיְהִנֵּה מֵהֶם. בֵּין
שְׁהַשְׁגִּיחַ בָּהֶם, רָאָה שֶׁהָם יִבְשִׁים בֶּלָא רֵיחַ. וּבָעָם, אָמַר,
אֲלֹו בְּתַחְלָה בְּשֶׁהָיוּ לְחַיִם וּטוֹבִים וּמְעֻלִים רֵיחַ, לְקַטְתִּים,
הִיִּתִי נְהִנָּה בָּהֶם, עֲכַשֵּׂיו בְּמֵה אֲהַנָּה, הָא יִבְשִׁים הֶם.

לְשָׁנָה הָאַחֲרָת, נָבָנָם הַפְּלָךְ בְּפְרִידָם, וּרָאָה שׁוֹשְׁגִים קְטַנִּים
וּנוֹתָנִים רֵיחַ, אָמַר הַפְּלָךְ, לְקַטְוּ אָזְנוֹ עֲכַשֵּׂיו, וְאֲהַנָּה
בָּהֶן, קוֹדָם שִׁיְבָשֵׂיו, בָּמו שְׁעַשְׂוּ קוֹדָם לְבָנָן.

בְּדַי הַקָּדוֹשׁ בְּרוֹךְ הוּא, רֹזֵא בְּנֵי אָדָם קְטַנִּים, וּנוֹתָנִין רֵיחַ,
וְהִכְלָל גָּלוּי לְפָנָיו, וּרֹזֵא שְׁעִתִּידִין לְהִרְשִׁיעַ, וַיְהִי
חַשּׁוֹבִים בְּקַשׁ יִבְשַׁ, וּמְקָדִים לָהֶם חֶסֶד, בְּדַי לִיהְנוֹת בְּהַם
בְּגֹן עָדָן, וְעֲכַשֵּׂיו בְּשֶׁהָם טּוֹבִים, מְסֻלְקָוּ מִן הַעוֹלָם הַזֶּה, לִיתְנוּ
לָהֶם שְׁכָר טּוֹב בְּעוֹלָם הַבָּא. הָרָא הוּא דְבָתִיב, (שיר השירים ו)
אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי הַרְוֹעָה בְּשׁוֹשְׁגִים, הַמְּנַהֵג עַזְלָמוֹ בְּעַנְנִין
שׁוֹשְׁגִים.

אָמַר רַבִּי אָבָהוּ, אָנָא מִסְיִיעַ לְהָא דָאָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, דָהָא
חוּינָן בְּהָאִי גּוֹנוֹנָה דְעַבֵּיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוֹךְ הוּא עִם יְרַבְעַם
בְּנֵנְבָט, דְבָרַד הַזָּהָר רַבִּיא הַזָּהָר זְבָאי וְטָבָן. דְתָנָן, מַאי דְבָתִיב,
(מלכים א יא) וְשְׁנֵי הַמִּלְאָקָה לְבָדָם בְּשָׁרַת, מַלְמָד שְׁשָׁקוֹלִים הַמִּלְאָקָה
בְּצְדָקָתָם וּבְזִכְוָתָם מִכֶּל יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' בְּרַבִּיא, בָּאוֹתָה שְׁעָה אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוֹךְ הוּא
לְפִמְלִיאָה שֶׁל מַעַלה, רֵיחוֹ שֶׁל יְרַבָּעַם עַזְלָה לְפָנִי, וְאַנִּי

רוֹצֶחָ לְסַלְקֹו מִן הָעוֹלָם עַבְשִׁיו, בְּשִׁישָׁ בּוּ רִיחָ. אָמְרוּ לְפָנָיו,
רְבָונָו שֶׁל עַוְלָם, אֲתָה דִּין אַמְתָה, אָם עַבְשִׁיו הוּא פָנוּ, כָּל
שְׁכַנְוָן בְּשִׁינְדָל. אָמֵר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, גַּלְוִי וַיַּדְוָעַ לְפָנָי
שִׁיעָשָׂה הָרָע בְּעֵינִי. אָמְרוּ לְפָנָיו, רְבָונָו שֶׁל עַוְלָם, אָם
לְפָנָיךְ גַּלוּי, לְנוּ וּלְפָנָי כָּל הָעוֹלָם מֵגַּלוּי. הַגִּיחָוּ הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא.

מַה בְּכִתְיב (שם יב) וַיֹּועֵץ הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲשֵׂה שְׁנִי עֲגָלִי זָהָב, חַטָּא
וְחַחְטִיא. בָּאוֹתָה שְׁעָה אָמֵר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא,
לֹא אָמְרָתִי לְכֶם שְׁאַנִי רֹצֶחָ לְסַלְקֹו מִן הָעוֹלָם קֹדֶם זֶה,
חַבֵּל דְּעָבִידָתָ בָּן.

בָּא אָבִיה בָּנוּ, וְהִיה עוֹשָׂה טוֹב כְּשַׁחַיה קָטָן, וּמָה טוֹב הִיה
עוֹשָׂה, אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר רַבִּי חַנִּינָא, עֲוָלִי הַרְגֵל הַיּוֹ
עַוְלִים עַל יָדוֹ, שְׁלָא מִדְעָת אָבִיו. רָאָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שַׁהְוָא טוֹב, וְסַלְקֹו מִהָּעוֹלָם קָדָם יָמָיו, בְּרוּךְ לְעֲשָׂות חַסְדָן
עָמוֹ, וְלַהֲנַחֵלוּ לְעוֹלָם הַבָּא, קֹדֶם שִׁיבָּאִישׁ רִיחָו, וּזְהָוּ
הַחַסְד שְׁעָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עִם בְּרִיּוֹתָיו.

בְּזַה חַנוֹךְ, בְּעַוד שְׁחִיה צְדִיקָה, וְהַדּוֹר בְּלָם חַיְבָין, רָאָה
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שָׁאָם יָגִיחָהוּ יַלְמֹוד מִמּוּעָשָׂיהם,
וְסַלְקֹו קֹדֶם זִמְנוֹ מִן הָעוֹלָם, קֹדֶם שִׁיבָּאִישׁ רִיחָו. הַקָּא הוּא
דְּבַתִּיב, (בראשית ח) וְאַיְגַּנוּ בַּי לְקַח אָתוֹ אֱלֹהִים, בְּלוֹמָר,
וְאַיְגַּנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְמִלְאֹות יָמָיו, בַּי לְקַח אָתוֹ אֱלֹהִים
קֹדֶם זִמְנוֹ, לְעֲשָׂות עָמוֹ חַסְד לַהֲנַחֵלוּ חַי הָעוֹלָם הַבָּא.

(שם ו) ויראו בני האלים את בנות האדים. מאן איננו בני האלים. ר' ירמיה אמר, גדוֹלִי הַדּוֹר, שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵיכֶם גדוֹלִי הַדּוֹר, וְלֹא הָיוּ מִזְחִין בַּיּוֹם. אמר רבי חנינא לר' הונא מה דאמר בני האלים. על שם שנבראו ממשם זה, דכתיב (שם א) ויברא אללים את האדם.

(איוב א) ויהי היום ויבואו בני האלים בו. אמר רבי שמעון בן לקיש, הוא שטן, הוא יציר הארץ, הוא מלך המות. אמר רבי יהודה, אותו היום, יום של ראש השנה היה. יום שישי לכל אדם לחזור לモטב, וכך תראה, אין הרבה של יציר הארץ לקטרג, אלא בשעה שהאדם רוצח לחזור לモטב. תניא, סבא בביתה, סמנא טבא בביתה. צדקה בדרא, סימנא טבא הויבעלמא. דתנן, הקדוש ברוך הוא מטיל אימת הדין והפוגה על בני אדם. דכל זמן שאימה הדין על הדור, בידוע שהוא צדיק, והם צדיקים. ניטלה אימתו מבני אדם, הוא חיב, והם יותר ממנה. ובא הכתוב להורות, בראשית ו) הנפameron הוי באָרֶץ, אילו אדם ואשתו, שם היו שנפלו באָרֶץ, ולא אב ולא. ולמה נקראו נפameron. שנפלו ממעלותם שהיה להם. בלומר, נפלים הם מכמות שהיו בבר. נפלים הם, על שנתרדו מן עדן, ולא חזרו לשם.

על בין חורה תורה ואמרה, אילו היה באָרֶץ, שהיתה אימתם על כל הארץ, ועודין היה קיימים, ולא מנעו בני הדור

מְלֻעָשׂוֹת עַבִּירוֹת. ומי הם אֹתָם הַעֲוֹבָרִים הַעֲבִירוֹת. גְדוּלִי הַדָּוָר, אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, שַׁהֲיוּ גְדוּלִים בְּדָוָר.

אמֶר רַבִּי פְנַחַס, מִבָּאָן מִשְׁמָעוֹתָו דָקָרָא, דְכַתִּיב (שם) הַגְּפִילִים הַיּוּ בָאָרֶץ בִּזְמִינָם הַהָם, לְהָם הַמְנִיעָה לְמִנוּעָ עַצְמָן מִהַעֲבִירוֹת בְשִׁבְילָם, וְלֹא מִגְעוּ, וְלֹעֲגִינִיכֶם מִפְשָׁבָאִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם בְּזִוְנוֹת, וַיַּלְדוּ לְהָם. וּמַי הַיּוּ אֹתָם הַגְּפִילִים שַׁהֲיוּ בְּדָוָר. אֹתָם הַגְּבּוּרִים שֶׁלֹּא נִרְאָה בְּדָוָר כְמֹותָם. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: שֵׁם הַיְדּוּעַ שָׁקָרָא לְהָם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דְכַתִּיב (שם) וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

וְהָרֶב חֶדֶש

פרקשת נח

וּר' חִזְקִיהָ אָמֶר, זֶבֶחַ חֹלְקִיהּוֹן דִיְשְׁרָאֵל, דְקִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָא אַתְּרָעֵי בְּהָגִ, וַיַּהַב לֹזֶן אוֹרִיְתָא קְדִישָׁא, וְאוֹהֶר לֹזֶן, וַיַּהַב לֹזֶן עִיטָא, לְאַסְתָּמָא מַעַילָא וִתְתָא, בְּגִין דָלָא יְשָׁלוּט בְּהָוָה בְּרִיךְ קִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָה בְּלַחְזּוֹדִי. וְאַינְנוּ יִדְעַי לְדָחִיאָ מַגִּיהָו בֶל מַקְטְּרָגִין, וּבֶל קְסְטִירִין, בְּגִין דִיהּוֹן חֹילְקָא דַעֲדְבִּיהָ וְאַחֲסָנָתִיהָ, בְּדָבָר אַחֲרָ (דברים לט) בַּי חָלֵק ה' עַמוֹּו יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ.

תָא חִזִּי, בְּיוֹמָא דָרָאשׁ הַשָּׁנָה, קִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְיִיב בְּרִינָא עַל עַלְמָא, וּבֶל בְּנִי עַלְמָא עַלְמָא לְחוֹשְׁבָנָא, וְלֹא אַיתָ מָאָן דָלָא עַל בְּחוֹשְׁבָנָא. וּסְפִרְין דְחִינָן וּמְתִין

מְלֻעָשׂוֹת עַבִּירוֹת. ומי הם אֹתָם הַעֲוֹבָרִים הַעֲבִירוֹת. גְדוּלִי הַדָּוָר, אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, שַׁהֲיוּ גְדוּלִים בְּדָוָר.

אמֶר רַבִּי פְנַחַס, מִבָּאָן מִשְׁמָעוֹתָו דָקָרָא, דְכַתִּיב (שם) הַגְּפִילִים הַיּוּ בָאָרֶץ בִּזְמִינָם הַהָם, לְהָם הַמְנִיעָה לְמִנוּעָ עַצְמָן מִהַעֲבִירוֹת בְשִׁבְילָם, וְלֹא מִגְעוּ, וְלֹעֲגִינִיכֶם מִפְשָׁבָאִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם בְּזִוְנוֹת, וַיַּלְדוּ לְהָם. וּמַי הַיּוּ אֹתָם הַגְּפִילִים שַׁהֲיוּ בְּדָוָר. אֹתָם הַגְּבּוּרִים שֶׁלֹּא נִרְאָה בְּדָוָר כְמֹותָם. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: שֵׁם הַיְדּוּעַ שָׁקָרָא לְהָם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דְכַתִּיב (שם) וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

וְהָרֶב חֶדֶש

פרקשת נח

וּר' חִזְקִיהָ אָמֶר, זֶבֶחַ חֹלְקִיהּוֹן דִיְשְׁרָאֵל, דְקִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָא אַתְּרָעֵי בְּהָגִ, וַיַּהַב לֹזֶן אוֹרִיְתָא קְדִישָׁא, וְאוֹהֶר לֹזֶן, וַיַּהַב לֹזֶן עִיטָא, לְאַסְתָּמָא מַעַילָא וִתְתָא, בְּגִין דָלָא יְשָׁלוּט בְּהָוָה בְּרִיךְ קִידְשָׁא בְּרִיךְ הָוָה בְּלַחְזּוֹדִי. וְאַינְנוּ יִדְעַי לְדָחִיאָ מַגִּיהָו בֶל מַקְטְּרָגִין, וּבֶל קְסְטִירִין, בְּגִין דִיהּוֹן חֹילְקָא דַעֲדְבִּיהָ וְאַחֲסָנָתִיהָ, בְּדָבָר אַחֲרָ (דברים לט) בַּי חָלֵק ה' עַמוֹּו יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ.

תָא חִזִּי, בְּיוֹמָא דָרָאשׁ הַשָּׁנָה, קִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְיִיב בְּרִינָא עַל עַלְמָא, וּבֶל בְּנִי עַלְמָא עַלְמָא לְחוֹשְׁבָנָא, וְלֹא אַיתָ מָאָן דָלָא עַל בְּחוֹשְׁבָנָא. וּסְפִרְין דְחִינָן וּמְתִין

פתיחה בלהוא יומא.

וקידשא בריך הוא בגין דארערוי בהו, יהב לון עיטה
לאשתובא מבל מקטרניון דלעילא, לאינו אתחמן
בכל זמנה דין שRIA על עולם. בהאי יומא איזדמנן
ישראל לאתערא רחמי עלייהו. ובמה. בשופר.

דהא קלא דנפיק, סליק לעילא, ואתער שופר דלעילא.
בדין אתערו רחמי מאתריהו. וקידשא בריך הויא קם
מכורסיא דין ניתיב בכורסיא דרחמי, וחיים עלייהו
ריישראל, ולא ATIיב רשו למקטרנא עלייהו.

וישראל תיבי בתיבותא קמי קידשא בריך הוא, ותקעי
שופר, ואתערו רחמי.(de) ההוא קלא דנפק,
אתערותא דרחמי איהו. ובדין, דלטורה לא יכילד לקיימא
קמי בורסיא דרחמי.(de) דהא לא ATI מהו סטרא, ולא
אשרכה קפינורא.

ביומא דכפורי, לאיהו חתימה דין, וקיימי ישראל
בקדושתא דמאיריהו. בהוא יומא, בגין דלא
יקרב דלטורה למקדשא, יהבין ליה שער, דאתי מסטרא
דרוחא מסבא, והוא מסבא, ורוחא מסבא אתחני
מגניה, והוא אתעסק בית, ולא קרב למקדשא לפסבא.
ובדין אנפין נהירין, וישראל אשתויבו מגניה.

בזמנה אחרא פדר סגיאו חובי בגין נשא, האי דלטורה,
בשעת דין איתער על חובי עולם, בדין אייה

אתני ואשתחבה מקטרגא קומי קודשא בריך הוא, ואסתה אב מקדשא, וכל אנפין עציבין, ודינא אשתחבה. ועל דא קיז כל בשר בא לפני. לפני וdae, למתבע על חובי בני עלמא, דיןונן גרמו.

תא חוו, כל בר נש דיעבד ויגטר פיקודי אוריה, גשmeta אסתטרא בגופיה, דאייהו תיבה, ולא אתענש, ולא ישלווט עלייה מלך המתות. וכל בר נש דלא גטיר ולא קיים פקודי אוריה, ואעבר עלייה, מלך המתות פדין ישלווט עלייה.

תא חוו, תיבה, אייהו גופא. נח ואשתו, י"ה. שם ואשתו, י"ה. ואתעביד השם מלא, ידו"ד אחד. יפת ואשתו, י"ה. חם ואשתו, איןון בדורגמא.

ודא (בראשית ז) ויאמר אלהים לנח. אלהים, דא שכינה, קיז כל בשר וגנו. (שם) צהיר תעשה לטיבה, דא אייה רוז דגופא. אתה ובניך וגנו, נוגרין לחוד, ונשין לחוד. (שם) וייעש לנח, דא ברית קדישא. כל אשר צוה אותו אלהים, דא שכינה. (שם ז) ויאמר ה' לנח, הבא מדת רחמים.

(שם) ומון הבהמה אשר לא טהורה היא שניים איש ואשתו, דהא היא מסתרא דמסאבא, ועל דא אמר, והארתוי. ואסתבל דלית ביה, אלא תריין, ולא אית בהון שבעה שבעה, כמה דכתיב בעוף השמים, ארבע סרי דבר נוקבא, לחיות זרע על פני כל הארץ. (שם) שניים שניים באו

וננו אספְתָּבֵל וְחַמִּי, על מה דאמר בקדמיה ומן הבהמה
אשר לא טהורה היא, ולבתר שנים שניים שניים.

* אמר רבי יהודה, תא חוי לית לך בכל ליליא וליליא,
דלא תיפוק נשמה מנוּפה דבר נש, דאיך יונגה.
דכתיב, (שם ח) וישלח את היונגה. הקלו המים, אלין מים
זודנים, ומה ראת אמר (תהלים קכח) המים הזודנים. דאינו
מסטרא דמקאבו. מעל הארץ, דאינו לעיל מן ארעה, אלין
מלאכי חבלה.

מה כתיב. ולא מצאה היונגה מנוח, דאת מגע מעלה מא
עליה, ומן צדיקים דלעילא, ומכל ברכאנ. הרא הוא
דכתיב, (בראשית ח) ותשב אליו אל התיבה כי מים על פניהם
הארץ.

אפיק לה תנינות, ויוסף שלח את היונגה מאותו, ומנו
דוּחָקָא וצערא, ותבא אליו היונגה לעת ערבות, הלא
חות נהרא לו שעתה דרוווחא, ומה דהות בקדמיה,
ואתחשך לה יומא, ואתערב לה שמשא.

ומה אמרת לנח ולבני. (שיר השירים ח) מצאוני השומרים
הסובבים בעיר. אלין נטרי תרעוי ירושלים. עם כל
דא, (בראשית ח) והנה עליה נית טרף בפייה, ועל דא וידע נח כי
קלו המים, ואתתקפו מלאכי דקדרשה על מלאכי חבלה.
ויכל עוד שבעת ימים אחרים בו, ולא יספה בו, חרבו
המים מעל הארץ.

בְּתַר דָּאֵסְתָּהֶר וְאַעֲבָר הַהְוָא זִימְנָא דְשָׁלִיט מְלָאֵךְ הַמֹּתָּה,
וְאַתְּעַבְּרוּ חַיְבֵין מַעַלְמָא, מָה בְּתִיבָּה, (שם) וַיַּזְפַּר אֱלֹהִים אֶת נָתָה.

סְפִינְגָּתָא אִמְתִּילָת לְתִיבּוֹתָא דְנָתָה, וְאֵית בָּה גּוֹבְּרִין יְהוּדָאִין
וַיַּשְׁמַעְלָאִים וּבְנֵי עַשְׂוֹ, בְּדוֹגְמָא דָא אֵית בְּנוֹפָא,
בְּלִיל מְפּוֹלְהָזָן, דְנוֹפָא דָא, לֹאו אִיהוּ מִן גְּשָׁמָתָא קְדִישָׁא,
וְדָא הַוָּא דָאָמַר לְנָתָה, דְאִיהוּ גְּשָׁמָתָא לְגְשָׁמָתָא, קְדָבָר אַחֲר
(שם ו) עַשְׂה לְהָתֵּבָת עַצְיָן גַּפֵּר.

וְדָא הַוָּא דָאָמַר לְאַבְרָם, לְהָ לְהָ מְאַרְצָה, לְפָה תְּרִי זִימְנִי.
אַלְאָ, פּוֹק מִן דִּירְתָּךְ וּמִן גּוֹפָךְ, וּמִן בֵּית אָבִיךְ, דְאֵית
שָׁלָם דְלַעַילָּא. אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאָךְ, דָא גּוֹפָא, דְאִיהִי
תִּבְתֵּת נָתָה.

וּבְדוֹגְמָא דָא הַוָּה נָתָה, הַדָּא הַוָּא דְכְתִיבָּה, (שם ח) וַיַּשְׁלַח אֵת
הַיּוֹנָה. וְאַפִּיקְוּ לָהּ לִיּוֹנָה מִן תִּיבּוֹתָא, וַיַּהַבְּוּ לָהּ
בְּמִיא. בְּדוֹגְמָא דָא נַפְקָא לָהּ יוֹנָה מִן תִּיבּוֹתָא דְנָתָה, כְּמָא
דְאֵת אָמַר וְלֹא יִסְפֵּה שׁוּב אַלְיוֹ עוֹד.

ר' י' אָמַר, נָתָה בְּרִיךְ הַוָּה בְּתִיבּוֹתָא, הַוָּה דְחִיל דְלָא יַדְבֵּר לִיהְ
קוֹדְשָׁא בָּרִיךְ הוָא לְעַלְמַיִן, וּבֵין דָאַתְּעַבְּרוּ חֹזְבִּי עַלְמָא,
כְּרִין מָה בְּתִיבָּה וַיַּזְפַּר אֱלֹהִים אֶת נָתָה.

מדרש הנעלם

*) רַבִּי פָתָח בָּהָאִי קְרָא, (שיר השירים ח) מְצָאַנִי הַשְׁמָרִים
הַסְּבָבִים בָּעֵיר הַכּוֹנִי פְצֻעָוִנִי נְשָׂאוּ אֶת רְדִידִי מַעַלִי

שָׁמֵרִי הַחֲמוֹתָה. בְּפֶה חֲבִיבָה הִיא הַגְּשֶׁמָה, הַגְּתֻוֹנָה מִתְחַת
בְּפֶא הַכְּבוֹד, מִטְקוּם הַקּוֹדֵשׁ, מִאֲרְצֹות הַחַיִים, בָּמָה דָּאת
אָמַר (תְּהִלִּים קְטוּ) אַתָּה לְךָ לִפְנֵי ה' בָּאֲרְצֹות הַחַיִים.

וְלֹמַה קָרְאוּ דָוד אֲרְצֹות הַחַיִים, וּכְיַי לְמַעַלָה יִשְׁאָרְצֹות.
אָמַר רַבִּי יַצְחָק, לֹא אֲרְצֹות מִמְשָׁ, וְלֹא אֲדַעְתָּא
דָאֲרְצֹות אָמְרוּ דָוד, אֶלָּא לְשׁוֹן רִיצְיוֹ הָוָא, בָמָה דָאת אָמַר
(יחזקאל כ) אֲרְצָה אֲתָכֶם. כְּלוּמָר, אָמַר דָוד, אַתָּה לִפְנֵי ה',
בָמְקוּם אֲשֶׁר יַרְצֹו תִּמְיד הַצְדִיקִים, הַגְּקָרְאִים חַיִים, אֲשֶׁר
רְצֹונֶם *וְחַפְצָם לְלַכְתָּ שָׁמָה. וּמִמְקוּם הַקּוֹדֵשׁ, בָאָה הַגְּשֶׁמָה
לְהַאֲיר עַל הַגּוֹף הָאָפֵל, בְּרִי לְהַזְלִיכּו בְּדַרְךָ יִשְׁרָה, וְלַעֲבֹד
עַבּוֹדָתוֹ וַרְצֹוֹן בּוֹרָאוֹ, לְבָא לְמַחר וְלִיטֹול שְׁבָרוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֶלְמַלְיָ לֹא הַוִּנָּא בְעַלְמָא יִאּוֹת לֹן, וְלֹא
גִּיהְבָ חַוִּשְׁבָנָא לְמִאִירָה דְפִיתְקָא, לְבָתָר אָמַר, הַדָּרִי

בִּי.

תֵא חָזֵי, מַה כְּתִיב בָאָדָם, (בראשית ב) לֹא טֹב הַיּוֹת הָאָדָם
לִבְדוֹ אֲעֵשָׂה לוֹ עֹזֶר בְּגַנְגוֹ. אָמַר רַבִּי, זו הִיא הַגְּשֶׁמָה
שְׁהִיא אֲצָלוּ עֹזֶר, לְהַזְלִיכּו בְּדַרְכֵי קְנוּנוֹ. וְהִינֵּנוּ דַתָּנוּ בָא
לִיטֹהָר מִסְיִיעֵין אָתוֹ. תָנוּ רְבָנָנוּ, בְשָׁהָדָם הַוְלָד בְּדַרְכֵי
קְנוּנוֹ, הַרְבָה מִסְיִיעֵין אָתוֹ. נְשָׁמָתוֹ מִסְיִיעַת אָתוֹ. מַלְאָכִי
הַשְּׁרָת מִסְיִיעֵין אָתוֹ. שְׁבִינָתוֹ שֶׁל מִקּוּם מִסְיִיעַת אָתוֹ.
וּכְלָם מִכְרִיזֵי לִפְנֵי וְאֹמְרִים, (משל י) בְלַכְתָּךְ לֹא יִצְרֵר צַעַדְךָ
וְאָמַר תְּרִזֵּן לֹא תִּכְשֵׁל. רַבִּי נָתֵן אוֹמֵר, נְשָׁמָתָנוּ שֶׁל צְדִיקִים

מִסְרָאֵין אֹתוֹ.

רַבִּי אֶלְעֹזֶר וַרַּבִּי יוֹסֵי חֲמוֹן, הוּא אֶזְלָוּ מְאוֹשָׁא לְלוֹזֶר. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי לַרְיָ אֶלְעֹזֶר, אָפְשָׁר דְּשֶׁמֶעֶת מְאַבֵּיךְ, מַאי דְּכַתְּבָ, (בראשית לב) וַיַּעֲקֹב הַלְךָ לְדֶרֶבְךָ וַיַּגְעַו בּוּ מְלָאֵיכִי אֱלֹהִים. אָמַר לֵיהּ הַכְּבִי שְׁמִיעַ לֵי מְאַבָּא, אַינְנוּ הוּא מְלָאֵיכִים דָּאוֹנוֹפָהוּ בְּקָרְמִין מְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. אָמַר לֵיהּ, מַאן אַינְנוּ. אָמַר לֵיהּ לֹא יַדְעַנָּא. אָמַר לֵיהּ, יִאּוֹת לְבָנָן צְדִיקִיא, מְלָה דְּפֻומְכֹון בְּכַתְּרָא דְּמִלְכָותָא, בְּרִישָׁא דְּמִלְכָה.

עַד דְּהַוּ אֶזְלָי מָטוּ לְמִעַרְתָּהָא דְּלוֹזֶר, שְׁמַעוּ הַהוּא קָלָא דְּאָמַר, תְּרִין עַזְוִילִין דְּאַיְלָתָא, עַבְדוּ קָרְמִי רַעֲוָתָא דְּגַנִּיחָא לֵי, וַאַינְנוּ הוּא מְשִׁרְיִתָּא קְדִישָׁא, דְּעַרְעָו יַעֲקֹב קְמִיה. אַתְּרִנִּישׁ רַבִּי אֶלְעֹזֶר, וַאֲצַטָּעַר בְּנַפְשֵׁיהָ, וַאֲמַר, מְאַרְיָה דְּעַלְמָא, כֵּה אָזְרָחוֹי, טָב לָזֶן דְּלָא גְּשָׁמָע, שְׁמַעְנָא וְלֹא יַדְעַנָּא.

אַתְּרִחִישׁ לֵיהּ נִיפָּא, וְשַׁמַּע הַהוּא קָלָא דְּאָמַר, אַבְרָהָם וַיַּצְחַק הָוּ. נִפְלָעַל אֲנָפָוי, וְחַמָּא דִיּוֹקָנָא דְּאָבָיו, אָמַר לֵיהּ, אַנְאָ שְׁאַיְלָנָא, וְאַתְּיָבוֹנָא, דְּאַבְרָהָם וַיַּצְחַק הָוּ. דְּעַרְעָו יַעֲקֹב, בְּדַ אֲשַׁתְּיַזְבָּ מְלָבָן.

אָמַר לֵיהּ, בָּרִי, פּוֹק פִּיקְתָּה, וִסְבֵּ סִבְתָּה, דְּפּוּם מְמַלֵּל רְבָרְבָּוּ הָוּ. וְלֹא דָא הָוּ בְּלַחְזֹדָהִי, אֶלְאָ לְכָל צְדִיקָא, נְשַׁמְתָהּוּן דְּצְדִיקִיא מְעַרְעָזָן קָרְמָזָה לְשִׁזְבּוֹתָהּ. וַאַינְנוּ מְלָאֵכִיא קְדִישִׁי עִילָּאי.

וְתַּא חַוִּי, יַצְחַק קְיִים הָוּה בְּהַהְוָא שְׁעָתָה, אֶבְלָ גְּשָׁמָתָא

קדישא אתגסיבת בקורס יקרה דמאייה, בד אתעקר על גבי מדברה, וمبידין אסתימו עינוי מלמחזי. והיינו דברתיב, (שם לא) ופחד יצחק היה לו.

אמר ליה מה אנן תמן. אמר ליה, אַנְּאָתָּה מֶלֶךְ בֵּית עִילָּאתָה, לאשתעה במשיחא מלכא דוד. קם, עד דהוה קם, חמא חמויה דאנפוי נהירין בשמשא.

אמר ליה חמוני, מלחה חדתא שמעת, או בגהירון יקרה זיא רמשה אסתבלת. אמר ליה לא. אלא זבאיין אינון צדיקיא, הנטרין להזון משריכתי קדיש עילאי, שנאמר (תהלים צא) ב"י מלacky יצוחה לך לשمرך בכל דרכיך.

אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה, בוגנד ירושלים של מטה. ונשבע שלא יבא שם, עד שיבואו ישראל בירושלים של מטה. שנאמר, (הושע יא) בקרבה קדוש ולא אבاؤ בעיר.

ושבע בתות של מלacky השרת שומרים אותן סביב, ועל כל פתח ופתח בתות של מלacky השרת. והם הפתחים הנקראים שערין צדק. ואלו הם הפתחים, המבוננים להכנים שם נפשות הצדיקים. ודוד הפלך עליו השלום נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) בתרחו לי שערין צדק אבא בם אודה יה, זה השער לה צדיקים יבואו בו.

ולמעלה מהם שומרים מה"ש, בחומות העיר. שנאמר (ישעה ט) על חומותיך ירושלים, זו היא ירושלים של

מעלה, הפקדתי שומרים, אלו מה"ש. ותאנא, שבע פתחים יש לנפשות הצדיקים, להבניהם עד מקום מעלהם. ועל כל פתח ופתח שומרים.

הפתח הראשון, נבנשת הנשמה במערת המכפלה. שהיא סמוכה לנו עדן. ואדם הראשון, שומר עליו. זכתה, הוא מבריו ואומר, פנו מקום, שלום בזאת. ויצאה מפתח הראשון.

הפתח השני בשערינו גן עדן, ומוציאה את הכרובים, ואת להט החרב המתהפתח. זכתה, נבנשת בשלום. ואם לאו, שם תקבל עונשה, ותשירף בלהב הכרובים. ובנגדם היו הכרובים במקדש, בשעה שהבחן נבנש ביום הקפורים, זכה נבנש בשלום. לא זכה, מבין שני הכרובים יצא להב, ונשרף מבפניהם, ומתה. והיו מבזונים בוגר אלו אשר בשער גן עדן, צירף הנשמות.

זכתה הנשמה, נותגין לה פינקס סימן ליבנים, ונבנשת לנו עדן אשר באדץ. ועמדו אחד של ענן ונוגה מעורב זה בזה, ועשן ונוגה סביבתו. שנאמר, (ישעה) ובראה ה' על כל מבון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונוגה. והוא גוויז מלמטה למעלה לשעריו שמים. זכתה לעלות למעלה, עולה באוטו עמוד. לא זכתה יותר, נשארת שם, ומהעדרנת מהטוב אשר למעלה. דאמר רבי יוסף, ראיתי גן עדן, והוא מבזון בוגר פרוכת קrhoה הנורא אשר למעלה. והוא נחנית

מִזְיוֹן הַשְׁבִּינָה, אֲבָל אֵין הַנִּזְוֹנִית מִפְנָגָה.

זֶבֶת הַלְּעָלוֹת, עֹזֶלה בְּאַוְתָו עַמּוֹד, עַד שְׁמִנְعָת עַד הַפְּתָחָה
הַשְׁלִישִׁי. וְהִיא נִגְדָּה חֶרְקִיעָה הַגְּקָרָא זְבוֹל. וְמִנְעָת עַד
יְרוֹשָׁלַיִם אֲשֶׁר שָׁם. וְשֵׁם הַשׁוֹמְרִים. זֶבֶת, פּוֹתְחֵין לָהּ
הַפְּתָחִים וְנִבְנְסָתָה.

לֹא זֶבֶת, נֹעֲלִים הַשְׁעָרִים, וְדוֹחִים אֹתָה לְחוֹזֵן, וּנוֹטְלִים
פִּינְקָסָה מִפְנָגָה, וְהַגְּשָׁמָה אֹפֶרֶת, (שיר השירים ז) מִצְאָנוּנִי
הַשׁוֹמְרִים הַסּוֹבְבִים בְּעִיר, אַלְוּ מְלָאָכִי הַשְּׁרָת, הַשׁוֹמְרִים
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וַיְרוֹשָׁלַיִם אֲשֶׁר לְמַעַלָּה. נִשְׂאוּ אֶת רְדִידִי
מַעַלָּי. זֶהוּ **פִּינְקָס סִימָן שְׁלָה.** שׁוֹמְרִי הַחוֹמוֹת, בְּמַה דָּאַת
אמֶר (ישעה ט) עַל חֻמוֹתֵיך יְרוֹשָׁלַיִם הַפְּקָדָתִי שׁוֹמְרִים.

זֶבֶת הַלְּעָלוֹת, נִבְנְסָת שָׁם בְּאֹתָן הַשְׁעָרִים, וּמִשְׁבָּחָת
לְהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר לְמַעַלָּה.
וּמִבְּאֵל הַשְׁר הַגָּדוֹל מִקְרִיב אֹתָה לְקָרְבָּן. אָמֶר רַבִּי יִצְחָק
לַרְבִּי חִיאָ, מָה קָרְבָּן הוּא זֶה, יִכְלֶל לְוִמֶּר בְּשָׁאָר הַקָּרְבָּן.
אָמֶר רַבִּי חִיאָ, הַקָּרְבָּה זוּ הִיא בְּאֶדְם הַמִּקְרִיב הַרְוֹזָן לִפְנֵי
הַמְּלָךְ.

וּמִבְּאֵל הַזְּלָק עַמָּה, עַד הַפְּתָח הַרְבִּיעִי וְהַחְמִישִׁי וְהַשְׁשִׁי,
אָמֶר לִפְנֵי הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עַלְמָם,
אֲשֶׁרִי בְּנֵיכֶם, בְּנֵי אֹהֶבֶיכֶם אֶבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, אֲשֶׁרִים
הַצָּדִיקִים הַטוֹּבִים הַזּוֹכִים לֹזֶה. עַד שְׁמִגְעִים לְשַׁעַר הַשְׁבִּיעִי,
שַׁהְוָא עַרְבּוֹת, וְגַגְיוֹת חִיאִים טּוֹבִים מִצְוִין שָׁם, וּכְלַגְשָׁמוֹתִים

של צדיקים כלם שם, ונעשה מלאבי השרת, ומקלסין לפניו הקדוש ברוך הוא, ונזונין מזוינו השכינה, אספקלריא המאה, ושם המנוחה והגנה, ונזונה חמי העולם הבא, אשר עין לא ראתה אלדים זולתך.

וזהו, אלה תולדות נח נח איש צדיק טמים. מי ראוי להיות בזו ההנאה והמנוחה והטרגוע, מי שהוא איש צדיק טמים. אמר רב קפי, זאת המנוחה למעלה, היא זאת האלים הרתקלך נת, למעלה, ולא למטה.

(בראשית ו) אלה תולדות נח, ר' אלכסנדראי פתח (תהלים פא) לא יהיה בה אל זר ולא תשתחוה לאל נבר. לא יהיה בה אל זר, זה יוצר הארץ. ולא תשתחוה לאל נבר, שלא Taboul ארמית.

רבי אלעזר אומר, לא יהיה בה אל זר, שלא תהא נח לבעם. שבל הרים, אבלו עוביד ע"א. ר' אמר רבי עקיבא, בה הוא דרכו של יוצר הארץ, ביום אומר לך עשה בה, ולאחר מכן אומר לך עבד עבדה זהה, והוליך ועובד.

הוא היה אומר, בעם תלמיד חכם גדול מבולן. בדבר אחר, בדברים שהם בנגד הקדוש ברוך הוא, דאמרה תורה (משל כי בא) אין חכמה ואין TABUNAH ואין עצה בנגדה. אבל בדברים אחרים אסור לו לבעם. ורב אצל תלמיד, כדי שהוא מצוי בבודו ובמוראו מותר. ואצל שאר העם למען יהיה מוראו עליהם לשם שמים, מותר. ושאר אנשים אסור,

שָׁאַיִן בְּעַסְנוֹתֶם לִירָאַת שָׁמִים.

אמר רבי שמעון, מדת הצדיק, קשה לבועם, ונוח לרצות. וזה המדה גודלה מבולם, ובא כתוב להורות, אלה תולדות נח, נח בדעתו, נח בריבورو, נח במלחלו. וכי עוזה זה. איש צדיק. وبشפת, אומרים עליו, אי עניין, אי חסיד. תמיד היה בדורותיו, ולמאי יופיה, את האלים התהלך נח, למעלה על כל המעלות.

* ויולד נח שלשה בניים. תاني רבי ברוספסאי, אילו נ' הנחות אשר באדם. הנחת הגשם, להיות לו עוז בעבודת בוראו, והוא הגראת שם. והנחה התאות, והיצור הרע, המניג והמחט את הנוף בדבר עבירות, והוא הגראת חם. והנחה היצט, המניג את האדם בכל טוב, וליפות מעשי בתורה וביראת השם, והוא הגראת יפה. והנחה זו יניג האדם להולייבו בדרך חיים.ומי מעיב ומפשיד. (בראשית) ותשחת הארץ לפני האלים, זהו הגולם, המפSID והמשחת את הפל. ועליו אמר שלמה בחכמתו, (משלו) משחת נפשו הוא יעשה. מי הוא יעשה, אמר רבי ברוספסאי הגולם יעשה נשחתה. דבר אחר אלה תולדות נח, מה בתיב למעלה מהענן, (בראשית) וינחם ה' כי עשה את האדם באرض ויתעצב אל לבו. רבי אליעזר אומר, בא וראה שאין במדת בשר ודם, מדותיו של הקדוש ברוך הוא. מדת בשר ודם, עוזה

מה שעושה, ולאחר בן מתחרט ומרתעצב מפנו, יכול אף הקדוש ברוך הוא בן.

תא שמע, דברי ב' (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את הימים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. וזהuir לאדם ואמר, דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה. ואם הוא הולך בדרך רע, הוא בעונו ימות. שנאמר, (משלי ח) עונותיו ילבידונו את הרשע. כך כתיב, בראשית ו' וירא ה' כי רבקה רעת האדם. אמר הקדוש ברוך הוא, אני רואה כי כלם מחוייבים, ואם יכלו ברעתם, הרי יאביד עולם. ב'ין שראתה לנח ובניו שהיה צדיקים ויישאר פלייה בעולם, התנחים ושמחה.

וא"ר אליעזר, האין ויינחם, לשון נחמה הוא. ובן כל ויינחם שבתורה, לשון נחמה הוא. רואה את הרע, וראה את הטוב, ומתרנחים עם הטוב. א"ל ר' עקיבא, לדבריך, מי ויתעצב אל לבו. א"ל, בא וראה מדת רחמנותו של הקב"ה, כי אע"פ שהתרנחים לך עצבון על אבדת הרשעים, שאע"פ שהיו רשעים, אין חפיז בmittan, ולא היה לה שמחה לפניו. א"ר יהודה, מי דכתיב ונח מצא חן בעיני ה'. שמו גרים, נח בהפוך חן. ולמה פתח קרא בתולדותיו תקופה, כדי להראות לעולם כמו שהוא היה צדיק, אף הם היו צדיקים. וראינו להתיישב העולם מהם.

ומנא לנו תא חוי, ב'ין שנבנשו לתיבה, ראו בצערו של

עוֹלָם, וְגַצְטָעָרִוּ, וְמִנְעוּ עֲצָם מִפְרִיה וּרְבִיה. וְאַעֲפֵי
שִׁיצָאָו, יֵצָאָו בָּמוֹ בָּן. עַד שֶׁרֶאָה הַקְבִּיה מַעֲשֵיכֶם, וְאָמָר,
לֹא תָהִו בְּרָאָתִי עוֹלָמי, וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבוּ, הַזְדִוּנוּ לְנִשּׂוֹתֵיכֶם,
וְעַשְׂוּ פְרִיה וּרְבִיה. בָּאוֹתָה שָׁעָה, בְּרָכָם, שָׁגָאָמָר, וַיְבָרֵךְ
אֱלֹהִים אֶת נָח וְאֶת בְּנֵיו וּנוּיו.

אֱלֹהִים תֹּולְדוֹת נָח. רַבְיִ פְנַחַס פָּתָח, וַיַּרְאָו בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת
בְּנוֹת הָאָדָם בַּיּוֹתֶר הַגָּהָה. מִאן אִינּוֹן בְּנֵי הָאֱלֹהִים, בְּנֵי
גְדוּלִי הַדָּוָר. מִלְפָדָר שְׁהִי טוֹבָה מִרָּאָה, בְּתִיב הַכָּא בַּיּוֹתֶר
טוֹבָות הַגָּהָה, וּבְתִיב הַתָּם טוֹבָה מִרָּאָה מַאֲדָה. הַיּוֹ הַוְלָכֹות
עֲרוּמֹת, וְאַנְשִׁים הַוְלָכִים עֲרוּמִים, וְאַלְוּ וְאַלְוּ רְזָאִים אֶת
עֲרוּתָם, וְנוֹאָפִים אַלְוּ אֶת אַלְוּ. וְלֹמַה נִקְרָאָו בְּנֵי הָאֱלֹהִים,
שְׁהִי גְבֹרִים גְדוּלִים עֲנָקִים.

אָמָר רַיְבָ"ל, זִימָנָא חֲדָא עַרְעִית בְּטוֹרָא דְטִינָרָא דְעִיטָם.
וְאַשְׁבָחִית בְּתָרִי סְטָרִי טִינָרָא, תְּרִין גּוּבְרִין, וְדִמְיוֹן
בְּתָרִין פּוּמִין, דָא עִילָּאָה דָדָא. וְהוּוּ מִמְלָלוּ דָא עַם דָא, פָא
וְגַעֲבָרִיה מִן עַלְמָא. אַזְדָמָן לְהוּ הַהוּא גּוּבְרָא רְבָרְבָא,
דְאַגְרָת בַּת מְחַלָּת, וְשִׁמְיָה יוֹסֵף שִׁידָא, אָמָר לְהֻזָּן, הַלָּא דָא
הַוָּא רְבָה סְגִיאָה עִילָּאָה דָדָא, דִי בְּגַוְרָת פּוּמִיה אַעֲבִירָנָא
מִן יִשּׁוּבָא דָאַרְעָא, וְדָא הוּא דְמִכְרָזִי עַלְיהָ בְּרִקְיעָא.

עַד דְהַיִנָּא אָזְלִי, אַשְׁבָחָנָא אַטְהָזָן דְגּוּבְרִיאָה אִינּוֹן, אָמָרָה
לְבָרְתָא זְעִירָתָא, אַלְין אִינּוֹן חַגְבִּיאָה זְעִירִיאָה, דְחַילְהָזָן

בְּפָומְהוֹן, אִיִּתִי לְהֹזֵן גָּבָאי, וַנְעַבֵּיד מְגַהּוֹן טֻמְאָה תְּבִשְׁלֵא לְאָחוֹה. עד דְאַתָּת, אִיתְרַחִישׁ לֹז נִיסָּא, וְאִיתְעַבֵּיד מַקְדְּמָה נְהָרָא דְמֵיא רְבָרָא, שְׁמַעְנָא דְהֻוּות אָמֶרת, אִימָא אִימָא, פְּרַפְּרָא רְבָאת סְבָרָנָא עֲבָרָת, וְעַרְקָנָא מְגַהּוֹן, וְאַשְׁתְּזִיבָנָא.

וְאָמֶר רִיבָ"ל, בִּימֵי דָוָר הַמְּבּוֹל עַשְׂה הַקְּבָ"ה קְנָה הַחֲטִים, בְּקְנָה אָרְצִי הַלְּבָנוֹן. וְלֹא הָיו זְרַעִים וּקְזָבִים, אֲלֹא חֲרוּת מִנְשָׁבֶת, וּמִנְשָׁר הַחֲטִים לְמַטָּה, וּאוֹסְפִים אָוֹתָן. וּבָנְכָל שָׁנָה וּשָׁנָה. לְאַחֲר שְׁחַטָּאוֹן, אָמֶר עַד בֶּל יְמִי הָאָרֶץ זְרֻעָה וְקָצֵיר וְקָרָר וְחָם וְקִיּוֹן וְחַרְףׁ וְיָום וְלִילָה לֹא יִשְׁבַּתָּה. וְאָר יְהוֹשָׁעַ, לֹא נִחְתַּמְתָּם גּוֹר דִינָם שֶׁל דָוָר הַמְּבּוֹל, עַד שְׁפָשְׁטוּ יְדֵיכֶם בְּגַזֵּל, שְׁגָאָמֶר וְתִמְלָא הָאָרֶץ חַמֵּס.

וּבִימֵי דָוָר הַמְּבּוֹל הָיו פְּרִיה וּרְבִיה הַרְבָּה, וּמִשְׁעָה שְׁהִתָּהָא אָשָׁה יוֹלְדָת, הָיו הַזְּלָכִים וְשׂוֹלְחִים אָוֹתָם בְּצָאָנָם, שְׁגָאָמֶר יִשְׁלָחוּ בְּצָאָן עֲוֹנִילֵיכֶם וּלְדִינֵיכֶם יַרְקָדוּן. וּלְאַחֲר בֶּל זֶה מָאִי בְּתִיב בָּהוּ, (שם) וַיֹּאמְרוּ לְאֵל סֹור מִפְנֵנו וְדַעַת הַרְבִּיךְ לֹא חָפְצָנוּ. עַד שְׁגָנֹר דִינָם וְהַעֲבִירָם מִן הָעוֹלָם.

תָנוּ רְבָנָן, נִמְחָה הִיה מִתְּרָה בְּהָם קוֹדָם, וְלֹא שְׁמַעוּ מִמְּנָנוּ. שְׁהָה בְּעֵשֵׂית הַתִּיבָה, לְמַעַן יְרָא וַיִּשְׁבוּ, וְהָיו מַלְעִיבִין בּוּ, עַד שְׁגָבר עַלְיֵיכֶם הַתְּהוּם שְׁהָיו הַמִּים יוֹצָאִין רַוְתְּחִין בְּאַשְׁר, וְהַמִּים מַלְמָעָלה, וְגַמְהוּ מִן הָעוֹלָם.

אמיר רבי יצחק, מאי דכתיב, (תהלים כט) ה' לְמִבּוֹל יָשֵׁב, וכי לדור היה לו מרabar זה. ובל העולם יודעין, שהוא ראשון ואחרון ונוי וקודם.

אלא אמר רבי יצחק, בא וראה בכל מקום את מוצא אלhim מדת הדין, ה' מדת הרחמים. ואף על פי שמדת הדין היא, מדת רחמים היתה בו, שאלם לא בך את חבר עלמא. אבל למן אותו מדת רחמים, את היישב עלמא.

ובן אתה מוצא רפואה זו, בכל דין שהוא עוזה. ובן (בראשית ט) וזה המטייר על סדום, נשאר ממנה פלייטה. (שמות לב) וגוף ה' את העם, נשאר פלייטה. ובן כלם.

אמיר רבי יהודה, חכמיין הו דרא דטופנא טפי, דהו ידע מה דעתיד למיהו. אבל נסבו סוכלהנו בלבהון. ואמרין, אי קודשא בריך הוא מיתה טופנא, אנחנו גברין ראמי קומתא, ונשות על אפי מיא, ונשתיזיב. ואי מן תהומא ייתי מיא, רגלה נשו על בירא דמיא, ולא יפקון מיא ונשתזיב.

בד אתה טופנא, ארפתה קודשא בריך הוא מיא דתהומא, והו משוי רגלייהן על עינא דמיא, ואתmeshד משכיה מגיה, ונפלו. ומיא מלעילא הו מתרגברי עם מיא דתהומא, והו מתגלגלין ונחתין, נמוקין ברטיחותא דתהומא לבל. (בראשית ז) ויבאו אל נח כתבה. ר' יוחנן פתח, (תהלים סה)

אשרי תבחר ותקרב ישבן חצריך גשבעה בטוב
ביתך קדש היכלך. בא וראה, במה יש לאדם ליזהר,
ולבדוק עצמו ומעשו בכל יום ויום.

היאך קם בצפרא, יימר, כי רצון מלפניך ה' אלוהי, שיהא
לבני נכוון ומסור בידיו, שלא אשכחך. אושית רגלוּהי
למייל, יעין בצדדי רגלוּהי, שלא ישוטן לאבאשא. אזול
לדבר מצוה, ירהת. שנאמר (hosu יא) אחרי ה' ילבו באריה
ישאג. ואפיילו בשבת מצוה למירהת. עבר כל יומא, צരיך
למבחן גופיה, מה העבר בההוא יומא, ואילו צרייך יעשה מיד
תשיבה עלייו קודם שיישן.

תנו רבנן, מי דבתייב, (שיר השירים ח) ברם היה לשלה בבעל
המן נתן את הכרם לנטרים איש יבא בפריו אלף
בפס. אמר רבי יהודה, ברם היה לשלה, למלך שהשלום
שלו. בבעל המן, אלו מלacci שלום. נתן את הכרם לנטרים
אללו שומר משמרת הארץ. איש יביא בפריו אלף בפס,
אלף הנאות שהגשה כוספה בהם.

דבר אחר ברם היה לשלה, זו היא התורה. בבעל המן,
מן השמים. נתן את הכרם לנטרים, אלו ישראל, שהם
שומר משמרתה. איש יביא בפריו אלף בפס, של שברה.
רבי יוסי ור' חייא היו אולי באורה, אמר רבי חייא, אם
לן ממילוי מעלייתא דהוה אמר אבוק מתענוגי הגשה.
אמר ליה ניוף מקאן, דקפותקיא אלין באיר מעובדי